

Nerede O Eski Günler

Büyüklerimiz söylerdi bu sözü ama bizim dilimize bu kadar çabuk dolanacağı aklıma gelmezdi. Henüz yirmili yaşlarımızda eski günleri arar olduk. Ne acı, ama elimizde değil. Sürekli değişen dünya düzenine ayak uydurmaya çalışırken unuttuk çocukluğumuzu, o güzel günlerimizi...

Çocukluğumdan bahsetmek isterim biraz. Hani o dedelerimizin, ninelerimizin evlerinde bulunan kömür sobaları olurdu. Üstünde kestane, içinde patates, közünde mısır pişirdiğimiz, üstüne de odaya koku versin diye mandalina, portakal ve elmaların kabuğunu koyduğumuz kömür sobası. Etrafında ailecek oturup hem ısındığımız hem de sohbet ettiğimiz o sıcak ortam... Ah nerede o eski günler! Günümüzde kömür sobaları, yerini doğalgaza bıraktı. Biz ise eski günleri hatırlamak istedik ve doğalgaz sobasının üstüne mandalina, portakal kabuğu koyduk fakat anladık ki, eski günlerimiz sadece anılarımızda kalmış. Eskiden mecbur olduğumuz için yapardık birtakım şeyleri. Şimdi ise eski günlerimizi yaşamak için can atıyor, nostalji arıyoruz. Hâl böyle olunca bize de tekrar "nerede o eski günler!" demek kalıyor.

Ben çocukken hatırlıyorum da ne güzel zamanlardı çocukluğum. Mahalle ilişkileri, dostluklar, arkadaşlıklar hepsi bir başkaydı. Sokaklar biz çocuklarındı ve biz o sokaklarda kendi icadımız olan oyunları oynardık. Çocuklarda her şeyi oyuna çevirebilme potansiyeli olduğunu düşünüyorum ve bu potansiyel bizde de vardı. Oyuna başlamadan önce "oyun oynamak isteyen kaleye mum diksin, kale kapanıyor elini çeken oynamıyor" tekerlemesiyle oyuncuları seçer, "Ayşe teyze, portakalı soydum..." tekerlemeleriyle grupları oluşturur ve çok sevdiğimiz oyunları sırayla oynardık. Saklambaç, elim sende, misket (bilye) gibi oyunların yanı sıra mavi pet şişe kapaklarıyla birbirimizin kapaklarını vurur, en çok kapak toplayan kazanır, dondurma çubuklarını biriktirip birbiri üstünde denk getirmeye çalışır, kim daha çok çubuk toplarsa kazanır, üç taş, beş taş, seksek gibi birçok oyunu oynardık bize ait olduğunu düşündüğümüz sokaklarda. Anne- babamız bizi eve çağırana dek oyun sürüp giderdi.

Anne babamızın gözü arkada kalmazdı çünkü mahalle ilişkilerimiz de aile ilişkilerimiz gibiydi. Mahallede abilerimiz, ablalarımız sanki öz abi, abla gibi ilgilenirdi bizlerle. Ben bu ortamı biraz da olsa hissedebiliyorum çünkü hâlâ aynı mahallemdeyim. Yeni taşınanlar ve gidenler için aynı şeyi söylemek zor gibi duruyor. Artık günümüzde öyle bir noktaya geldik ki, insanların birbirine güveni epey zayıfladı. Sonra ne mi oldu ? Biz büyüdük ve bu kurduğumuz oyunlar, komşuluk ilişkileri bizimle kaldı. Dünya değişti, gelişti, teknoloji ilerledi ve herkesin eline teknolojik bir alet geçti. Bunun neticesinde sokakta oynadığımız oyunların yerini evde başından kalkmadığımız bilgisayarlar, arkadaşlarımızla ilişkilerimizin yerini sosyal medya, çocukluğumuzun yerini sosyal medyada paylaştığımız çocukluk hasreti aldı ve bize de "nerede o eski günler!" demek kaldı...